

шата писменность постѣпя нѣкакѣи въ това отношеніе както постѣпиха и живописцытѣ на средныйтѣ вѣкъ и на Възрожденіето?

Піяницытѣ на Олбайна пълнятъ чашитѣ си съ единъ видъ побѣсенялж ярость за да отдалечатъ идейтѣ на смъртытѣ, която, невидима задъ тѣхъ, служи имъ за виночерпецъ. Днешнитѣ лоши богаты трѣсятъ крѣпости и *топове* за да отстранятъ идейтѣ на една революціѣ, който искуството имъ показва чи работи въ тъмнинѣтѣ и ся приготвява съ всичко като да може въ единъ удобенъ день да избухне внезапно и да разори общественыйтѣ редъ. Католическата църква на средныйтѣ вѣкъ поерѣщаше ужасытѣ на силнытѣ на землѣтѣ съ продаваніето на опростителнытѣ писма (индулгенціи). Днешнитѣ правительства успокояватъ грижитѣ на богатытѣ, като ги каратъ да плащатъ много пазачи и тъмничари, много байонеты и тъмници.

Любертъ Дюреръ (1471—1528), Микель-Анжело (1474—1563), Олбайнъ, Калло (1593—1735), Гойа (1847—1828), съставиха живы сатиры на злинытѣ на вѣкътъ си и на отечеството си. Тѣхнитѣ произведенія сѣ дѣла безсмъртны, исторически страници съ неоспоримж цѣнж; ный не щемъ, смѣлователно, да откажемъ на художницытѣ правото да испытватъ глѣбоко язвытѣ на обществото и да ги представятъ голы предъ о-